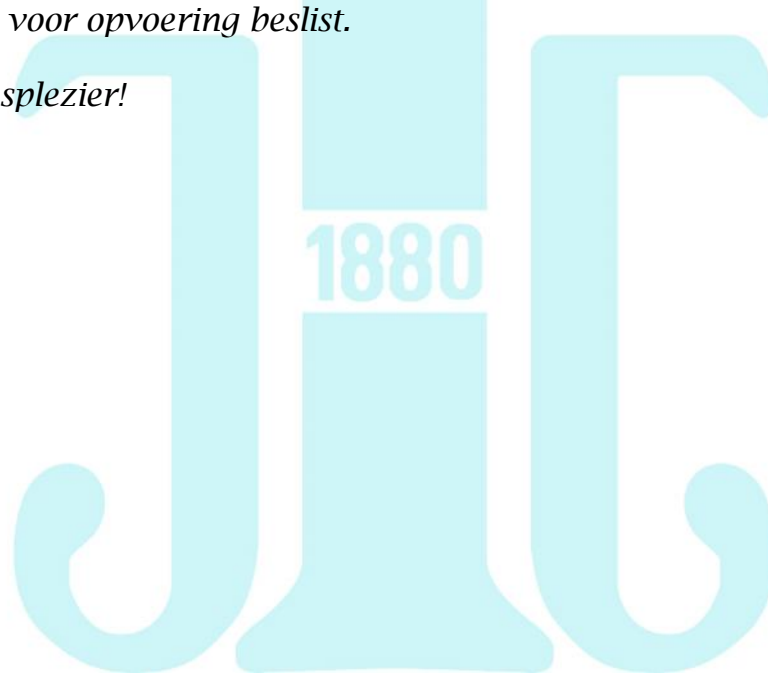

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HOME IS THUIS

blijspel in drie bedrijven

door

Rony van den Bossche

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2012
Nr.3105

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *HOME IS THUIS* op te voeren moet de naam van auteur *RONY VAN DEN BOSSCHE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2012/220/009
ISBN 978-90-385-11764

© 2012 Toneelfonds J. Janssens/Rony van den Bossche
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens bvba · Te Boelaerlei 107 · 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 · Fax 03 366 45 01 · info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(3 dames – 4 heren)

LEOPOLD : Inwoner van het rusthuis, gewezen militair.

JULIEN : Inwoner van het rusthuis, gewezen haarkapper.

CELESTINE : Inwoonster van het rusthuis, gewezen onderwijzeres. Spreekt als enige AN.

YVETTE : Inwoonster van het rusthuis, gewezen cafévrouw.

KOEN : Verpleger in het rusthuis.

WENDY : Poetsvrouw in het rusthuis.

KAMIEL : Inwoner van het rusthuis

KARAKTERS

LEOPOLD : Inwoner van het rusthuis. Gewezen militair (adjudant.) Is verliefd op Yvette. Kent haar van tijdens zijn diensttijd (café “Den Ancien” rechtover de kazerne.) Kan Julien niet uitstaan, is geen man in zijn ogen. Heeft eenmaal in zijn leven, toen hij in opleiding was in Brussel, een verhouding gehad met een meisje. Is daarna vertrokken naar Korea. Hadden afgesproken om te trouwen als hij terugkwam. De brieven die hij schreef vanuit Korea zijn steeds teruggekeerd met “onbekend op dit adres”. Terug in België heeft hij haar niet meer teruggevonden.

JULIEN : Inwoner van het rusthuis, gewezen haarkapper, homo en roddeltante. Had zijn salon naast het café van Yvette. Steeds zeer verzorgd, erg begaan met zijn uiterlijk. Yvette was één van zijn klanten, ze vertelde hem destijds steeds al haar geheimpjes. Verzorgt nog altijd stiekem het haar van Yvette in de home. Heeft Alzheimer. Het korte termijngeheugen is weg maar hij weet nog heel goed alles uit het verleden

CELESTINE : Inwoonster van het rusthuis. Gewezen onderwijzeres. “Oude vrijster” nijldige kwezel en zeurkous. Was heel haar leven verliefd op de directeur van haar school. Zit in een rolstoel en is hardhorig. Koen, de verpleger van de home, is haar lieveling. Hij was vroeger één van de beste leerlingen in haar klas.

YVETTE : Inwoonster van het rusthuis. Gewezen cafévrouw van “Den Ancien” rechtover de kazerne. Haar man, goede sul is gestorven. Werkte als nachtwaker in de brouwerij. Overdag sliep hij of ging vissen of boogschieten. Yvette was niet bang van een slippertje, met o.a. de schooldirecteur van Célestine en de brouwer. Heeft nooit kinderen gehad wat ze zeer spijtig vindt en als een groot gemis ervaart. Is niet goed meer te been, gaat met een stok.

KOEN : Verpleger. Zeer deftige jongen was één van Yvette's beste leerlingen, opgevoed bij de grootouders. Vader en moeder kwamen om in een ongeluk toen hij nog klein was. Is verloofd met Wendy de kuisvrouw van de afdeling.

WENDY : Poetsvrouw in het rusthuis. Opgevoed door haar overleden grootmoeder. Zeer sociaal, een gouden hart. Haar moeder werkte in een bordeel aan het Noord-Station in Brussel. Vader nooit gekend. Op een goede dag is haar moeder met haar pooier vertrokken naar Parijs. Ze hebben er nooit meer iets van gehoord. Ze is verloofd met Koen de verpleger van het rusthuis.

KAMIEL : Inwoner van het rusthuis. De rode draad in het verhaal. Komt voorbij met een looprekje om buiten een sigaretje te gaan roken. Geeft bij zijn "passages" gespreksonderwerpen aan.

INLEIDING

Het stuk speelt zich af in een home voor bejaarden. We zitten gedurende drie opeenvolgende dagen mee aan de ontbijttafel van enkele bewoners.

We leven mee met de kleine en grote gebeurtenissen in het rusthuis. De zorgen van het personeel, de herinneringen van de bewoners maar vooral de plannen die ze nog maken voor de toekomst.

1880 DECOR

De Leefruimte, waar ook de gezamenlijke maaltijden worden genomen. Enkele zetels, twee tafels en enkele stoelen. Kastjes, een tv, radio enz

EERSTE BEDRIJF

Dag 1 – Het ontbijt

(Koen dekt de tafel voor het ontbijt, kijkt steeds stiekem naar Wendy, die kortgerokt en voorovergebogen aan het vegen is.)

KOEN : *(Kijkt op de klok)* Oei oei is het al zo laat! Wendy zoudt gij voor mij de tafel willen dekken? Als ik vijf minuten te laat ben om juffrouw Célestine te halen zal ze weer beginnen morren. Omdat ze gevallen is over uw natte vloer in de gang, kan ze niet meer gaan zegt ze. Ze moet nu gevoerd worden in een rolstoel.

WENDY : Enkel omdat gij het zijt. Maar dat is niet het werk van de kuisvrouw. Als Mevrouw Thycken, de directrice, dat ziet krijg ik terug onder mijn voeten.

KOEN : Ge moet niet bang zijn, die is hier nooit zo vroeg. *(Kijkt vlug in de gang of dat er niemand afkomt)* Kom, geef mij vlug een kusje.

WENDY : *(Geeft Koen vlug een kusje)* Als iemand dat ziet en ze komen te weten dat wij vrijen, dan vlieg ik buiten van de directrice... en gij ook.

KOEN : Ik weet het, ze is een echte kwezel, mevrouw Thycken.

WENDY : Thycken dat is toch een rare naam... Hoe is haar voornaam, kent gij die?

KOEN : Eu...An geloof ik. *(Geef haar vlug nog een kusje –af)*

WENDY : *(Terwijl ze verder de tafel dekt)* Mevrouw Thycken An...An...Thycken. Dat is ook de naam voor een directrice van een home voor bejaarden. Home “Burgemeester Jean Sunick” onder de leiding van An Thycken, kan het nog beter?

(Yvette komt op, gaat met een wandelstok)

YVETTE : Zijt ge zo helemaal alleen de tafel aan het dekken meisje?

WENDY : Koen is juffrouw Célestine gaan halen.

YVETTE : Kom ik zal u helpen.

WENDY : Laat maar Yvetje, zet u maar aan tafel. De koffie is zo klaar.

YVETTE : Ik heb in de tijd in mijn café zoveel moeten bestellen.

WENDY : Hebt gij een café gehad Yvette?

YVETTE : *(aan tafel zitten)* Veertig jaar mijn kind. Café “Den Ancien” rechtover de kazerne van Adjudant Leopold.

WENDY : Mijnheer Leopold van kamer 72!

YVETTE : Leopold was één van mijn beste klanten. Voor dat hij ‘s morgens naar de kazerne ging, kwam hij eerst bij mij zijn koffietje drinken.

WENDY : Dan kennen jullie elkaar al heel lang?

YVETTE : Och ja dat moet zeker al 50 jaar zijn. Ja, Leopold is altijd jongman gebleven. Hij heeft altijd een oogje op mij gehad, maar hij heeft spijtig genoeg nooit iets durven vragen.

WENDY : Waart gij in die tijd dan niet getrouwd Yvette?

YVETTE : Jawel, maar dat was nu wel geen bezwaar. Mijn man werkte als nachtwaker in de brouwerij. Overdag sliep hij of hij was gaan boogschieten of gaan vissen. Het was wel een brave man... maar een geweldig kalme.

WENDY : En dat waart gij niet?

YVETTE : *(lachend)* Neen mijn kind, in het geheel niet!

(Julien komt op – zingend)

JULIEN : *(Tot Yvette)* Ha mijn schatteke, waart gij de eerste vandaag? *(tot Wendy)* Dag Wendy'tje.

WENDY + YVETTE : Dag Julientje.

(Julien zingt verder. Leopold komt op)

LEOPOLD : Miljaarde!

(Julien stopt met zingen)

Den Barbier van Sevilla is hier ook al. Draai dat knopje maar een beetje stiller.

(Gaat naar Yvette en groet haar zeer hoffelijk, kust haar hand) Dag Yvette, ge ziet er weer stralend uit vandaag. Uw oogjes schitteren als edelsteentjes.

(Leopold en Julien gaan beiden aan tafel zitten. Julien tracht naast Yvette te gaan zitten maar Leopold duwt hem kwaad weg.)

JULIEN : Uw oogjes schitteren als edelsteentjes. Dat is zeker dat, ze is gisteren met haar knie onder de X-stralen geweest, die stralen zitten nog in haar ogen.

LEOPOLD : Onnozelaar!

WENDY : Maar Julien toch, Yvette is gisteren niet onder d’X-stralen geweest.

JULIEN : Neen? Ben ik dan weer mis? Ja kind, dat komt doordat ik Alzheimer heb, ik onthoud nog van ‘s middags tot de noen.

LEOPOLD : Ja, en dan moet de klok nog vlug slaan of hij is het weer vergeten.

YVETTE : *(tot Julien)* Het is Célestine die onder d’X-stralen is geweest. Ze is gisteren in de gang gevallen, weet ge het nog?... Dat ze gevallen is over de natte dweil van Wendy? Ze hebben foto’s moeten nemen van haar heupen en knieën.

(Ondertussen komt Koen op met Célestine in een rolstoel.)

CELESTINE : Dank u Koen. *(tot Yvette)* Wat valt er te zeggen over mijn knieën?

YVETTE : *(tot Célestine)* Maar niets mijn kind. – *(tot Wendy)* Ze is doof, maar dat heeft ze wel goed gehoord.

(Koen schuift Célestine bij aan tafel. Wendy en Koen schenken de koffie uit en zetten het ontbijt op de tafel.)

CELESTINE : Het is niet omdat ik in een rolstoel zit dat ik lelijke knieën heb. Ik heb altijd zorg gedragen voor mijn lichaam. Ik liep daar niet de hele dag bloot mee rond, zoals jij in jouw café. Directeur De Meester, die lieve man, keek daar in de tijd zeer nauwlettend op toe. Hij zou nooit toegelaten hebben dat iemand van het onderwijzend personeel met blote knieën les gaf.

YVETTE : Waarom? Kunt ge daar iets van op doen van blote knieën?

JULIEN : Ze was bang dat haar minnekepoes een snotvallingske zou opdoen.

YVETTE : Gij zijt nogal een kerel, gij durft ook alles zeggen.

JULIEN : (*zich schijnbaar herinnerend*) Nochtans, als directeur De Meester bij Yvette in 't café kwam zag hij toch liever haar knietjes uit elkaar gaan, nietwaar Yvette?

(*Yvette geef een klein instemmend lachje.*)

LEOPOLD : (*kwaad*) Stop nu met al die insinuaties over Yvette. Vertel eerst maar wat gij allemaal hebt uitgespookt, in plaats van andere mensen hun reputatie door het slijk te halen. Babbelwif.

JULIEN : Tot uw dienst Adjutant. Moet ik nu onmiddellijk beginnen of moet ik wachten tot deze middag bij de koffie?

LEOPOLD : Laat maar zitten! Het is al erg genoeg dat ik in de kazerne door het venster van mijn kantoor altijd uw kapperszaak zag. Dat ge hier nu ook nog voor mijn voeten moet lopen.

JULIEN : Gij leugenaar, naar het café van Yvette stond ge te loeren, met de tranen in uw broek.

LEOPOLD : Tranen in mijn broek, tranen in mijn broek... wat weet gij daarvan mislukte operazanger.

JULIEN : Meer dan ge denkt, mislukte Romeo. (*Kijkt schalks naar Yvette*)

WENDY : Kom jongens, stop nu met ruziemaken. Eet jullie boterhammekens op. De koffie is klaar. (*Schenkt de koffie in*) Smakelijk.

KOEN : (*Die de ruzie tussen de twee mannen met plezier volgde met een knipoogje naar Wendy*) Ik ga nu naar het kantoor van de directrice. (*Tot de bewoners*) Als iemand mij nodig heeft dan belt ge maar, tot straks.

CELESTINE : Dat is toch een zeer keurige jongen Koen. Hij was vroeger een van de beste leerlingen van de klas. Zeer beleefd, keurig opgevoed, kijkt niet naar de meisjes. Hij doet mij steeds denken aan onze directeur zaliger, mijnheer De Meester. Dat was ook zo een lieve keurige man.

JULIEN : Ze kan echt niet zwijgen over haar Directeur. Ge droomt daar zeker nog iedere nacht van?

(Als Wendy en Koen tegen juffrouw Célestine praten, spreken zij ook AN)

WENDY : Keek uw directeur ook nooit naar de meisjes juffrouw Célestine?

JULIEN : *(met een venijnig lachje)* Natuurlijk niet Wendy'tje, hij keek er over. Over 't muurtje wel te verstaan... Ha ja, want toen keek hij recht op het achterkoertje van Yvette.... Dat is toch zo, nietwaar Yvette?

LEOPOLD : *(kwaad)* Gij hebt toch een venijnige tong!

WENDY : Kom, kom is het nu goed. Ik ga de gang dweilen, blijf nog even zitten tot dat alles droog is. Ik zou niet willen dat er terug iemand uitglijdt over de natte vloer, zoals gisteren Juffrouw Célestine.

YVETTE : Heb ge nog veel pijn Célestine? Ge hebt veel geluk gehad, ge had evengoed uw benen of uw heupen kunnen breken.

CELESTINE : Eupen... Ja zeker daar zijn wij met mijnheer directeur nog op schoolreis geweest. Naar Eupen en Malmédy... Och het was toch zo een lieve man.

JULIEN : Dat mens is echt zo doof als een konijn zonder oren.

(De bewoners beginnen aan het ontbijt)

YVETTE : Het eten is hier echt niet slecht, we mogen in geen geval klagen. *(Luid tot Célestine)* Nietwaar Célestine.

CELESTINE : Wat hebt je gezegd?

JULIEN : *(In Célestine haar oor, in het dialect-AN)* Dat het eten hier zeer goed is, dat we niet mogen klagen.

CELESTINE : Ik ben niet aan het zagen, ik zeg maar gewoon dat mijnheer de directeur een zeer fijne...

YVETTE : Ja, ja 't is al goed Célestine, 'k weet het beter dan gij hoe goed hij was.

JULIEN : Verdekke, doof zijn is nog erger dan Alzheimer. Vergeet ik wat ik gezegd heb, ik heb het tenminste toch maar een keer gezegd.

LEOPOLD : Heel juist, maar onthouden kunt ge het nooit.

JULIEN : Weet ge wat er hier soms ontbreekt. 's Morgens een zacht gekookt eitje.

LEOPOLD : Als ik u voor de eerste keer zag dacht ik dat ge een zachtgekookt eitje

waart.

JULIEN : Maar het mag ook een spiegeleitje zijn. 't Water komt mij nu al in de mond...
of een croque monsieur, ja dat is het, een croque monsieur!

LEOPOLD : Dat kan ik geloven, een dubbele zeker? Ne croque jeanette!

JULIEN : Dat zegt u niets natuurlijk. Die militairen vreten alles. (*Zingend*) Rats, Kuch
en Bonen, dat is een soldatendiner.

LEOPOLD : Gij kunt dat zeker weten, ge zijt nooit in het leger geweest. Afgekeurd
voor uw platvoeten.

JULIEN : Neen, ik was vrijgesteld omdat mijn vader een oorlogsinvalide was. Hij was
een oud-strijder uit de eerste wereldoorlog. Hij was van "de gas gepakt". Die
mens had meer decoraties dan gij in heel uw leven gezien hebt.

LEOPOLD : Hoe kunt gij weten hoeveel decoraties ik gekregen heb, gij... gij...

YVETTE : (*onderbreekt bruusk Leopold*) Stop er nu mee Leopold!

(*Leopold zwijgt en eet verder*)

JULIEN : (*Spottend*) Als de kolonel spreekt dan zwijgt ge wel hé!

YVETTE : (*streng tot Julien*) En gij zwijgt ook... en eet verder.

(*Iedereen begint te eten, "geef eens de boter"- "mag ik de suiker hebben"-
"geeft eens de confituur"*)

JULIEN : Leopold, slurp niet zo als ge koffie drinkt.

LEOPOLD : Ik slurp niet.

JULIEN : Neen, zelfs juffrouw Célestine kan het horen.

LEOPOLD : En gij moet uw mond dichthouden als ge eet.

JULIEN : (*brengt zijn boterham naar zijn gesloten mond*) Dat gaat niet!

(*Passage van Kamielke*)

KAMIEL : (*spreekt zeer langzaam*) Zeg mensen, weten jullie dat...

(Iedereen knikt verveeld van ja)

Dat ik een sigaretje ga roken in de hof... A ja...Ik heb daarjuist van het bureau gehoord dat we allemaal deze namiddag een pikuur krijgen tegen de Chinese griep. Allee saluut, ik ga nu een sigaretje roken in de hof... smakelijk allemaal.

(Als Leopold het woord inspuiting hoort wordt hij onwel.)

JULIEN : Dat is goed, want als ze niet iedereen vaccineren krijgen we een griep pantomime.

CELESTINE : Wat zegt hij?

JULIEN : *(luid)* Dat er een pantomime van de griep op komst is!

CELESTINE : Een griep pandemie Julien. Je moet geen geleerde woorden gebruiken als je toch niet weet wat ze betekenen. *(Verwijtend)* Schoenmaker blijft bij uw leest.

JULIEN : Ik ben coiffeur geweest juffrouw, geen schoenmaker. *(tot Leopold)* Naar het schijnt zijn het zeer pijnlijke pikuren, met zo een grote naald. *(Toont een te grote afmeting van naald)*

YVETTE : Is er iets Leopold?

LEOPOLD : Neen, in 't geheel niet. Het is hier nogal warm, vindt ge ook niet?

YVETTE : Oh, maar mijn zoeteke, ge ziet lijkbleek.

CELESTINE : *(tot Yvette, wijzend naar haar blouse)* Wit wordt vlug vuil ja, maar het is zo een mooie blouse.

YVETTE : *(luid tot Célestine)* Leopold is niet goed!

CELESTINE : Is Leopold onpasselijk, van wat?

JULIEN : Moet ge nu kijken. Onze stoere militair gaat flauwvallen van een klein pikuurtje. Het Belgisch Leger op zijn sterkst.

CELESTINE : Neen, geen sterke drank. Julien, geef Leopold een glas water. Water drinken is het beste bij een appelflauwte.

(Julien giet een glas water uit voor Leopold.)

JULIEN : Alstublieft. Koene strijder.

YVETTE : Stop daar nu mee Julien! *(Tot Leopold)* Is het al beter ventje?

LEOPOLD : Ja dank U, het is... Ik was een beetje bevangen van de warmte.

JULIEN : Wat dat ge nu zegt! *(Gaat naar een thermometer aan de muur)* Het is hier toch maar 20 graden.

LEOPOLD : *(Tot Julien)* Ge moet nu niet denken dat ik bang ben van een pikuur! Toen we in Korea patrouille moesten lopen, kregen we elke keer drie tot vier pikuren, en geen kleintjes weet ge ... mademoiselle!

JULIEN : Gij op patrouille? Henry De Para vertelde nochtans in mijn salon dat ge bij de kwartiermeesters waart. Dat ge daar in Seboel de onderbroeken moest tellen.

LEOPOLD : Seboel... Seoel dwaas manneke. En daarenboven de Para, Henry Provoost, die weet niet wat hij vertelt. Hij is eens bij het landen met zijn parachute op zijn hoofd terechtgekomen. Sedertdien weet hij niet meer of hij zijn vest vooraan of achteraan moet dichtdoen.

YVETTE : Laat hem praten Leopold, ge kent hem toch, hij heeft er plezier in de mensen op stang te jagen. Gij laat u daar altijd aan vangen. Zet de radio eens aan, het is tijd voor het nieuws.

LEOPOLD : *(kijkt op zijn horloge)* Het is al drie minuten bezig, het nieuws zal bijna gedaan zijn. *(gaat naar de radio)*

(Men hoort de nieuwslezer die het nieuws afsluit met het weerbericht.)

STEM : We beëindigen het nieuws met het weerbericht van het KMI: Het blijft droog met wolkenvelden en een aantal opklaringen maar in het tweede deel van de namiddag komt er toch meer bewolking uit het zuidwesten. Het begint in de vooravond eerst te regenen in de Westhoek en in het uiterste zuidoosten van het land. Vanavond trekt die regen het land in, richting het noordoosten. De maximum temperaturen deze namiddag liggen tussen 5 en 10 graden. De wind blijft matig waaien uit het zuiden maar wakkert toch wat aan. – Dit was het nieuws. We vervolgen ons programma met muziek uit de tijd van toen.

(Er begint muziek te spelen: een zachte zwoele tango.)

YVETTE : Luister! Dat is een mooi liedje. Dat stond vroeger ook op de jukebox in mijn café.

LEOPOLD : (*Gaat naar Yvette en met veel zwier en elegantie*) Mevrouw, mag ik u tot deze dans uitnodigen.

YVETTE : (*Gecharmeerd*) Dat is nu echt lief van u. Het is wel lang geleden dat ik nog gedanst heb, maar ik wil graag proberen. Houd mij goed vast Leopold. Door mijn slechte knieën is het niet als vroeger, het gaat allemaal zo gemakkelijk niet meer.

LEOPOLD : Wees gerust Yvetje. (*Plechtig*) In mijn armen ben je veilig.

JULIEN : Moet ge hem nu eens horen. “In mijn armen ben je veilig”. Rambo over datum.

(*Leopold en Yvette beginnen zeer intiem, kaak tegen kaak, te dansen, Célestine is zeer verontwaardigd door de houding van Leopold en Yvette.*)

CELESTINE : (*Tot Julien*) Ziet dat aan, dat zijn geen manieren. Dat zijn zeer onkuise dansen.

(*Julien ziet de verontwaardiging bij Celestine.*)

JULIEN : (*Plagend en zwoel*) Juffrouw Célestine, ik wil deze slow met jouw.

CELESTINE : Ben je gek geworden. Blijf waar je bent.

(*Julien begint met Célestine in de rolstoel te dansen.*)

(*Kwaad, valt uit haar rol van deftige dame*) Blijf met uw poten van mijn rolstoel zot, onnozelaar!

(*Julien blijft met Célestine rond draaien terwijl Célestine steeds luider en luider blijft tegenstribbelen en schelden.*)

(Plots hoort men de DJ van de Radio)

STEM : Genoeg romantische muziek, wakker worden luisteraars, laten we swingen

(De muziek gaat over in een wilde Rock and Roll)

(Leopold en Yvette beginnen al lachend stilletjes te swingen. Julien begint wild met Célestine in haar rolstoel rond te zwieren. Koen en Wendy, gealarmeerd door het lawaai, komen de kamer binnengelopen. De rolstoel schiet uit Julien zijn handen en Célestine belandt met haar rolstoel in de armen van Wendy en Koen. Algemeen gelach en geroep en getier.)

KOEN : Wat gebeurt hier allemaal? Wat steken jullie hier uit? *(begint alles op te ruimen)*

WENDY : Het is morgen pas kermis. Op het 25-jarig bestaan van de home is het in de namiddag bal, dan moogt ge dansen zoveel als ge wilt.

JULIEN : Het is de schuld van Célestine, ze is veel te wild.

CELESTINE : *(Terwijl ze terug in haar stoel geholpen wordt door Wendy)* Och jij onverlaat, gij barbaar!

JULIEN : Barbaar?... Barbier, ik ben coiffeur geweest juffrouw. Ik heb u dat al zeker duizend maal gezegd. Ik zou gaan geloven dat gij ook Alzheimer begint te krijgen.

(Iedereen gaat terug aan tafel zitten, terwijl Koen en Wendy verder alles opruimen.)

LEOPOLD : Koen, mag ik u eens iets vragen?

KOEN : Natuurlijk Leopold. Wat wilt ge weten?

LEOPOLD : Die insputingen die we deze namiddag krijgen tegen de griep. Geeft ge die in de bil of in de arm?

KOEN : Normaal in de arm, maar dat is van geen belang. Als ge ze liever in uw bil hebt, zal ik ze in uw bil geven.

WENDY : Heb je ook schrik van pikuren mijnheer Leopold?

LEOPOLD : Wel neen... In het geheel niet... het was maar gewoon om te weten, uit interesse.

JULIEN : Bij mij moogt ge ze in mijn poepje geven, Koentje.

CELESTINE : (*Nog altijd aan het bekomen van de wilde danspartij*) Je zou beter wat minder poeder geven... Jij brutale vlegel!!

JULIEN : (*Luid tot Célestine*) In mijn poepje geven, die pikuren in mijn poepje geven!

KOEN : (*Plagend*) Neen, ik denk dat ik ze bij u in uw arm zal moeten geven.

JULIEN : Oh neen... mijn arm zal helemaal stijf worden, en ik ga het haar van Yvette niet meer kunnen doen.

WENDY : Ik zal dat dan wel doen Yvette.

YVETTE : Kunt gij dat, kind?

WENDY : Mijn beroep is haarkapster. Maar ik vond geen werk daarom ben ik hier als kuisvrouw begonnen. Ik zou zo graag een eigen zaak beginnen. Maar ja, daar moet ge een huis en veel geld voor hebben... en ik heb geen van de twee... Ik ben een wees, opgevoed bij mijn grootmoeder. Mijn Bomma was niet getrouwd, als ze gestorven is heb ik geen groot erfdeel gekregen. Integendeel, het mens heeft altijd hard moeten werken om rond te komen.

KOEN : Het personeel moet ook een inspuiting krijgen tegen de griep... Wendy'tje. Bij u zal ik ze wel in uw poepje geven...

CELESTINE : Wat gaat Koen doen?

YVETTE : (*Lachend*) Hij gaat Wendy haar pikuur in haar poepje geven!

CELESTINE : (*Verontwaardigd*) Waarom krijgt Wendy een koekje?

YVETTE : (*Spottend met Célestine*) In haar poepke Célestine. Hij gaat haar een pikuur in haar poepje geven.

KOEN : Ik moet wel juffrouw Célestine, anders is er niemand die het haar van Yvette kan inleggen.

CELESTINE : Moet Yvette haar nu al gaan leggen? Die inspuitingen worden toch maar deze namiddag gegeven?

YVETTE : Ik moet mij nu nog niet gaan leggen.

(*Allen schieten in een lach*)

CELESTINE : (*Kwaad omdat iedereen met haar lacht*) Breng mij naar mijn kamer Koen, dan kan ik een andere jurk aandoen, deze zit vol koffievlekken.

(*Koen brengt Célestine weg. Koen en Célestine af*)

LEOPOLD : Ik ga eens naar het bureau van de directrice Mevrouw Thycken. (*Tot Yvette*) Ik moet haar eens iets vragen. Duint ge voor mij? (*Werpt haar, zonder dat de anderen het zien, een kushandje toe.*)

YVETTE : (*Tot Wendy*) Wendy, wat zei gij daarnet, zijt gij een weeskind?

WENDY : Dat is een lang verhaal... mijn moeder werkte aan het Noord-Station in Brussel... Ze deed daar een werk van barmhartigheid... als ge verstaat wat ik daarmee wil zeggen?

YVETTE : Jazeker, ik begrijp het heel goed. Die mensen krijgen dan nog zo een mooie brave dochter. Ik die altijd graag een dochter had gehad; het is spijtig genoeg nooit gelukt.

JULIEN : Ge hebt nochtans genoeg geprobeerd, nietwaar Yvette?

YVETTE : Dat kunt ge wel zeggen ja... (*Tot Wendy*) Uw grootmoeder die was alleen, was die ook niet gehuwd?

WENDY : Neen. Mijn grootmoeder dat was wel een heel braaf mens. Ze was van rijke afkomst. Omdat ze zwanger was geraakt heeft haar familie haar verstoten. Zij werkte dag en nacht om rond te komen. Met het gevolg dat haar dochter veel alleen was. Vroeg beginnen uitgaan, met de verkeerde mannen optrekken en zo in het verderf geraakt.

YVETTE : En uw vader, wat voor iemand was dat?

WENDY : Zelfs mijn moeder wist het niet. Een 'werkongeval' zeker?

YVETTE : En uw grootvader, hebt ge die gekend?

WENDY : (*Kwaad*) Neen, die heb ik ook niet gekend.

YVETTE : Is hij dood... verongelukt?

WENDY : Mijn bomma heeft mij destijds verteld dat hij verdwenen is toen ze zwanger was. Haar ouders, zeer rijke mensen naar het schijnt, hebben haar dan verstoten en onterfd. Ja... een alleenstaande moeder met een kind dat was een schande in